

Sygn. akt: I C 2001/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	sekr. sądowy Dorota Luboch

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko A. A.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2001/14

UZASADNIENIE

(...) S.A. we W. wystąpił przeciwko A. A. o zapłatę kwoty 2.060,18 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 12 września 2014 r. oraz zwrot kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie wskazał, że z pozwaną łączył stosunek prawny na podstawie umowy pożyczki z dnia 7 lutego 2005 r. Z tytułu przedmiotowej umowy pozwana powinna uiścić wskazaną kwotę, na którą składa się kwota niespłaconego kapitału, jako należność główna w wysokości 554,91 zł oraz skapitalizowane odsetki od dnia 7 lutego 2005 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych banku w kwocie 1.153,43 zł, koszty opłaty i prowizje w kwocie 351,84 zł..

Na powyższą okoliczność powód przedstawił dowody: z umowy pożyczki, wyciągu z ksiąg rachunkowych banku oraz wezwania do dobrowolnego spełniania świadczenia.

Pozwana nie wdała się w spór co do istoty sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. A. zawarła w dniu 2 lutego 2005 r. umowę pożyczki z (...) Bank S.A., którego następcą jest (...) S.A we W.. W dniu 12 sierpnia 2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1.922,51 zł z tytułu wskazanej umowy.

okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód opierał swoje roszczenia na fakcie zawarcia umowy pożyczki.

W rozpatrywanej sprawie pozwany, nie stawiał się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdał się również w spór. Sąd jednak nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w oparciu o treść art. 339 k.p.c., który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, jako że budzą one uzasadnione wątpliwości. Należy bowiem zauważyć, że dyspozycja wskazanej normy nie zwalnia powoda z obowiązku przytoczenia faktów pozwalających na ich ocenę pod kątem przepisów prawa materialnego. Co za tym idzie na powodzie ciążył obowiązek opisanego lub udowodnienia faktów, nie zaś ich skutków w sferze prawa materialnego. To do oceny sądu należy stwierdzenie czy doszło do zawarcia, w badanym przypadku umowy pożyczki, a następnie przelewu wierzytelności z niej wynikających, zaś powód powinien przytoczyć niebudzące wątpliwości fakty, na podstawie których sąd dokona tej oceny. W wypadku zajścia przesłanek do wydania wyroku zaocznego sąd może poprzestać na ocenie samych faktów opisanych przez powoda, tym samym pominać postępowanie dowodowe. Jeżeli zaś tych faktów powód nie przytacza w jasny sposób, sąd ocenia na podstawie przedłożonych dowodów, czy roszczenie powoda jest zasadne.

W treści pozwu nie podał w jaki sposób pozwana uchybiła warunkom umowy (w jaki sposób dokonywała wpłat oraz jak zostały one zaliczone), w jaki sposób zostały naliczone dochodzone odsetki, tj. nie podał kwot i okresów od jakich zostały naliczone, a także w jakim zakresie są to odsetki tytułu udzielania kwoty kapitału, a w jakiej odsetki za opóźnienie, nie wskazał również na jakiej podstawie i jaka kwota zastała naliczona tytułem opłat, kosztów czy też prowizji (nie wykazał poniesionych kosztów, nie wskazał podstawy naliczonych opłat i prowizji, co więcej nie wskazał dokładnie jakich kwot dochodzi z tytułu każdej ze wskazanych podstaw). Wyklucza to tym samym zastosowanie przytoczonego wyżej art. 339 k.p.c., w części pozwalającej pominać postępowanie dowodowe uznając twierdzenia powoda za prawdziwe. Samo podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej i odsetek, kosztów, opłat i prowizji, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r. w sprawie I CKU 87/97).

Materialną podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawie stanowi art. 720 k.c., w świetle którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie znajdują również zastosowanie przepisy art 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Wedle przepisu ustępu 2 punktu 1 wyżej wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki. Wreszcie, skoro powód opierał swe roszczenie na zawartej umowie cesji, podstawę tą stanowią również przepisy art. 509 k.c.

Wobec niemożności uznania twierdzeń powoda za prawdziwe, koniecznym stało się przeprowadzenie postępowania dowodowego. Sąd oddalił powództwo mając na względzie regulację przepisu art. 6 k.c., zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu), a nadto przepisu art. 3 k.p.c., wedle którego strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Rzeczą Sądu nie jest zatem zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla

rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Co się tyczy wyciągów z ksiąg rachunkowych banku, to jakkolwiek ustawodawca wyciągom z ksiąg banku nadał moc dokumentu urzędowego (art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe) to moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust 1a wskazanej ustawy). Zobowiązanie dochodzone na podstawie wyciągu z ksiąg banku nie jest zobowiązaniem abstrakcyjnym i nie korzysta też z przywileju domniemania z art. 244 k.p.c. Sam fakt dokonania zapisu w księgach banku o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną (por. uchwała Sadu Najwyższego z dnia 7.10.2009 r. sygn. akt III CZP 65/09).

Z żadnego z przedłożonych dokumentów nie wynika, w jaki sposób pozwana spełniła swoje świadczenie, nie wiadomo jak powód zaliczył dokonywane wpłaty, naliczył odsetki oraz co stanowi podstawę naliczenia kwoty tytułem „kosztów, opłat i prowizji”.

Biorąc pod uwagę przytoczone regulacje, powództwo należało oddalić.